

1

ТАЙЛЕР

Постріл дисраптора вціляє бетрасканці прямисінько в груди.

Вона скрикує і завалюється на підлогу, випускаючи з рук свою ношу — електроніка розлітається врізнобіч. Я перескакую її, пригинаючись, коли ще один постріл дисраптора свистить над моїм вухом. На базарі велелюдно, але натовп панічно розступається переді мною, коли позаду лунають ще постріли. Скарлетт мало не наступає мені на п'яти, її вогняно-руде волосся від поту поприлипало до щік. Вона перестрибує непритомну бетрасканку й розсипаний товар, викрикуючи вибачення на бігу:

— Проба-а-ачте!

Лунає ще один постріл. Гангстери, що женуться за нами, рявкають, щоб юрба розступилася. Ми перемахуємо прилавок із семптаром, повз отетерілого продавця й крізь задні двері до ще однієї забитої вулички, що відгонить сирістю. Гравісудна й роторні боти. Світло-зелені стіни довкола, червоне небо вгорі, жовтий пласмент під ногами, строкаті вбрання та відтінки шкіри попереду.

— *Ліворуч!* — кричить Фіньян у передавачі. — *Звертайте ліворуч!*

Ми звертаємо ліворуч, влітаючи в загиджений провулок обіч головної вулиці. Торгаші й інші чортяки вилуплюють на нас баньки, поки проносимося повз, гупаючи черевиками, з-під яких розлітається сміття. Маленькі гангстери, які женуться за нами, вигулькують на вході в провулок, і повітря здригається від «БАХ! БАХ!» їхніх дисрапторів. Заряджені частинки зі свистом проносяться біля моєї скроні. Ми з розгону шугаємо за смітником, заповнений механічними деталями, шукаючи хоч якогось захистку.

— Я тобі *казала*, що це погана ідея! — захекано дорікає Скарлетт.

— А я тобі казав, що в мене не *буває* поганих ідей! — кричу я, вибиваючи двері в проході.

— Та невже? — питає вона, вистрілюючи в переслідувачів.

— Ні! — затягую її всередину. — Тільки менш блискучі!

* * *

Так, відмотаймо трохи назад.

Хвилини десь на сорок до того, як почалися ці стрільби. Знаю, я вже використовував цей трюк, але так цікавіше. Довіртеся мені. Ямочки, не забули?

Отож, сорок хвилин тому я сиджу собі на тісному диванчику за столиком у переповненому барі, і музика гупає мені у вуха. Вбраний у тугу чорну туніку й ще тугіші штани — їх для мене вибирала Скарлетт, а тому це, мабуть, дуже стильно. Моя сестра втиснулася на диванчику біля мене, теж у цивільному вбранні: криваво-червоному, обтислому й з глибоким вирізом — усе, як вона любить.

Навпроти нас умостилися дванадцять гремпів.

Ми в дешевому шинку, повсюди пульсують вогні, і задимлене сперте повітря заповнює кімнату аж по самі балки. У центрі широка яма, призначена, мабуть, для якогось кривавого спорту, але, на щастя, наразі ніхто нікого не вбиває. Куди не кинь оком — дрібні станційні ділки трудяться в поті чола, торгуючи наркотою і тілом. Поміж літодимом і багатомовним дубляжем, що гукає з динаміків, у мене в голові бричить одне-єдине запитання:

«Що, в ім'я Творця, я тут забув?»

Гремпи сидять навпроти нас — дванадцять маленьких хутряних постатей, що втиснулися на протилежному диванчику. Повтуплювали прищурені оченята в юніглас, який Скарлетт поклала на столі між нами. Це пласка панель прозорого силікону завбільшки з долоню, що висвічує голографічними дисплеями. За кілька сантиметрів над нею обертається яскраве зображення нашої «Стріли». Корабель виблискує титаново-карбітовим фюзеляжем у формі наконечника стріли. Її боки прикрашають символ легіону «Аврора» й номер нашого загону — 312.

Це витвір мистецтва. Красуня. Ми з нею стільки всього пройшли.

«А тепер мусимо її відпустити».

Гремпи про щось перемовляються між собою з характерним сичанням, мурчанням і посмикуванням вусиками. Їхня лідерка ростом трохи більше як метр — доволі висока для їхнього виду.

Черепакове хутро, що вкриває її тіло, ідеально пригладжене, а перламутрово-білий костюм аж кричить про «бандитський шик». Світло-зелені очі підведені темним порошком і блищать, як у когось, хто згодує людей своїм домашнім улюбленцям задля розваги.

— Ризиковано, землянко, — лагідно муркоче гремпка. — Р-р-ризиковано.

— Нам казали, що Skeff Таннігат — пані, яка не боїться трохи ризикнути, — посміхається Скарлетт. — У вас тут нічогенька репутація.

Згадана пані Таннігат тарабанить кігтями по столу, відриває очі від голограми «Стріли» і зазирає сестрі у вічі:

— Є звичайний ризик, землянко, а є ризик заgrimіти на двадцять років до Місячної виправної колонії. Торгівля краденим залізничним легіону «Аврори» — це вам не смішки.

— Як і саме залізничка, — встряю я.

Дванадцять пар прищурених очей обертаються до мене. Дванадцять ікластих щелеп відвисають у здивуванні. Skeff Таннігат приголомшено глипає на мою сестру, аж їй вуха на потилиці сіпаються.

— Ви дозволяєте своїм самцям подавати голос на публіці?

— Він... темпераментний, — усміхається Скарлетт, кидаючи на мене косий погляд: «Затка-а-айся».

— Можу продати вам больовий нашійник, — пропонує гангстерка. — Щоб його приструнити.

Я здіймаю брову:

— Дякую, але... кх!

Хапаюся за постраждалу литку під столом і сердито зиркаю, поки Скарлетт нахилиється вперед і зазирає лідерці синдикату у вічі.

— Якщо ви сьогодні такі щедрі, то, може, облишимо прелюдію, що скажете? — киває на голограму «Стріли». — Сто тисяч — і вона ваша. Зокрема й паролі до озброєння.

Таннігат перекидається кількома словами з колегами. Не бажаючи отримати ще раз черевиком по гомілках, я слухняно тримаю пельку на замку й роздивляюся заклад.

У барі рядами стоять пляшки всіх кольорів веселки, а на стінах світяться голографічні дисплеї: джетбольні матчі, свіжі економічні звіти від Центрального командування, новини про кораблі Незламаних, що переміщуються нейтральними зонами. Ця станція далеченько від Ядра, але мене все одно дивує тутешня видова розмаїтість. Відколи ми пришвартувалися дві години тому, я нарахував, певно, зо двадцять видів: бліді бетраскани, хутрянні гремпи, кремезні блакитні хеллерці. Це місце — ніби брудний зріз зі всього Чумацького Шляху, який скинули в один шахраюватий суборбітальний казан варитися.

Планета, над якою ми висимо, — газовий гігант, трохи менша за Юпітер у нас вдома. Ця станція зависла в стратосфері, над штормом, якому чотириста років і який двадцять тисяч кілометрів завшир.

Повітря фільтрується, а саме летюче місто запечатане в прозорому куполі з іонізованих часток, що стиха тріскотять у небі над нами. Проте я досі відчуваю присмак хлорного газу, якому шторм завдячує своїм кольором, а станція — іменем.

Ковтаю води й зиркаю на підставку під склянкою.

«ЛАСКАВО ПРОСИМО ДО СМАРАГДОВОГО МІСТА! — написано там. — НЕ ДИВІТЬСЯ ВНИЗ!»

Гремпи перестали перемовлятися, і мерехтливі очі Таннігат знову втупилися в Скар.

— Я дам вам тридцять тисяч, — каже бандитка, однією лапою поглажуючи вусики. — Перша й остання пропозиція.

Скар здіймає ідеально нафарбовану брову:

— Відколи це гремпи взяли за стендап-комедію?

— Відколи це легіонери «Аврори» продають свої кораблі? — запитує гремпка.

— Може, ми вкрали цю крихітку. З чого ви взяли, що ми в Легіоні?

— З його стрижки, — тицяє на мене Таннігат.

— Що не та... кх!

— Зі всією повагою, але наші причини вас не обходять, — незворушно відказує Скарлетт. — У всій галактиці немає таких технологій, як ті, що виходять із лабораторій «Аврори». Сто тисяч — це збіса гарна ціна, і ви це знаєте, — Скар трясє головою, прибираючи полум'яно-руде волосся з очей, і примудряється не подавати виду, що ми у відчаї. — А тому, мадам, гарного вам дня.

Скар підводиться, збираючись іти, і Таннігат тягнеться до неї, щоб її спинити, коли біля шинкваса зчиняється колотнеча. Я обертаюся на гамір, щоби подивитися, у чім річ, і помічаю, що численні джетбольні матчі та біржові звіти на дисплеях перервали задля спеціального репортажу.

У мене в шлунку все перевертається, коли читаю повідомлення внизу екранів.

ТЕРОРИСТИЧНА АТАКА ЛЕГІОНУ «АВРОРА»

Кремезний терран просить бармена підкрутити звук. Ще кремезніший хеллерець горланить, щоб знову ввімкнули гру. Між ними зав'язується бійка, а бармен збавляє звук дубляжів і підкручує динаміки пабу, з яких лунають новини:

«...понад сім тисяч сільдратських біженців загинули внаслідок атаки. Терранський і бетрасканський уряди обурені цією розправою...»

Серце пропускає удар, а тоді починає гупати в грудях, поки я дивлюся супровідні кадри.

На екрані видно спижево-сірі відсіки рудозбагачувального комбінату, що примостився збоку на масивному астероїді серед моря зірок.

Я одразу впізнаю цю конструкцію. Станція «Саган» — рудо-видобувний комбінат, на який вирушив наш загін у свою першу місію від академії «Аврора». Там нас перехопив терранський винищувач і взяло в полон ГБР. Вони стерли «Саган» у порошок, щоби позбутися свідків, які могли бачити, як вони забирали Аві. Від станції не лишилося нічого, самі уламки.

«Важко повірити, що це трапилося всього кілька днів тому...»

Поки я спостерігаю, у кадр залітає корабель і вистрілює шквал ракет, знищуючи станцію. Однак, коли запис застигає, зосереджуючись на судні-нападнику, я усвідомлюю, що не вайлуватий терранський винищувач із кирпатим носом заважає вбивчого удару. Корпус нападника має форму наконечника стріли й виблискує титаном і карбітом, а на його боках красується знак легіону «Аврора» й номер загону:

312.

— Творче всемогутній...

Скоса зиркаю на Скарлетт. Закадровий голос перекрикує колотнечу біля бару, що набирає обертів:

«Винуватців саганської бійни також розшукують за порушення галактичного інтердикту під час спроби втечі від терранських сил. Командир об'єднаних сил легіону "Аврора", адмірал Сеф Адамс, кілька хвилин тому виступив із заявою...»

На екрані з'являється знайома постать адмірала Адамса, командира легіону «Аврора», вирядженого в повноцінний однострій.

На його широких грудях виблискують десятки медалей. Кібернетичні руки складені, чоло спохмурніле. Говорячи, він постукує протезним пальцем по передпліччю, і метал віддає тихим дзенькотом.

«Ми найсуворіше засуджуємо, — каже він, — дії Загону 312 легіону "Аврора" на станції "Саган". Ми не можемо пояснити їхні мотиви, окрім як припустити, що цей загін явно збунтувався. Вони зрадили нашу довіру. Порушили наші принципи. Командування легіону "Аврора" надасть всеохопну допомогу уряду Терри в пошуку цих убивць. Думками й молитвами ми з родинами вбитих біженців».

На екрані замиготіли фотографії. Обличчя й імена моєї команди:

Фіньян де Карран де Сіл.

Зіла Мадран.

Кетрін Бреннок.

Келіс Ідрабан Гільрет.

Скарлетт Джонс.

Тайлер Джонс.

І під кожним іменем рядочок тексту:

У РОЗШУКУ. ВІНАГОРОДА: 100 тис. КР

Вміст мого шлунка готовий вирватися назовні через рот.

Мовчки зиркаю на сестру. Треба ворухитися. Скар уже згрібає свій юніглас зі столу, але Таннігат упивається кігтями їй у зап'ястя.

— А знаєте, — посміхається гремпка, вишкіривши загострені зуби, — сто тисяч кредитів *справді* звучить непогано.

Скарлетт коситься на мене. Я завжди казав, що бути близьком доволі цікаво.

Іноді здається, я знаю, що сестра скаже, ще до того, як вона розтулить рота. Присягаюся, інколи їй достатньо одного погляду, щоб знати, про що думаю я. І саме зараз я думаю, що нам не завадило б забратися із цього смердючого бару і цієї смердючої станції.

Бажано ще вчора.